

[Elmquist.]

jo ikke. Det er en Urimelighed for vedkommende, fordi han ikke altid, hvor samvittighedsfulde disse Højesteretssagførere end er, kan vente, at disse skal se med samme Interesse paa hans Sag, der for ham maaske er en Livssag, hvor ubetydelig den end maatte være, som den Sagfører, der kender hans Forhold nøje og er hans Tilidsmand i det daglige. Og det er en Urime- lighed, fordi det ganske givet betyder en Bekostning for ham, naar en ny Sagfører skal sætte sig ind i Sagen og begynde for- fra paa den. Jeg vil gerne nævne, at paa intet andet Omraade er Staten saaledes Barnepige for Befolkningen, end ikke paa Lægeomraadet, hvor ethvert Menneske frit kan vælge den Læge, han vil have til at foretage selv de alleralvorligste Operationer. Paa den anden Side mener vi i Modsæt- ning til Flertallet, at for at gaa videre end til det, vi foreslaar her, kan der ikke an- føres noget Hensyn til Befolkningen. Naar Folk faar Lov til at bruge deres egen Sag- fører, maa de dermed være tilfredse. At der ved Siden deraf gives en Række Sagførere, som ved en særlig Prøve har dokumenteret deres særlige Procedureevne, en almindelig Adgang til at møde for Højesteret, rummer den Fordel for Befolkningen, at man der- igennem faar autoriseret en Række Sag- førere, til hvem Folk kan henvende sig, enten naar vedkommende Klient selv eller naar hans Sagfører ønsker, at Sagen skal procederes for Højesteret af en ny Sagfører. Vi mener altsaa, at denne Ordning tager tilbørligt Hensyn til alle Sider, og det er min Overbevisning, at det vil tjene alle Interesser vel, om denne Ordning bliver gennemført. Som yderligere anbefaling for den er jeg saa heldig at kunne henvise til den højtærede Justitsministers anbefaling — det er jo altid saare godt i en Sag at have ministeriel anbefaling for den —, idet den højtærede Justitsminister selv ved Lovfor- slagets fremsættelse i 1930—31 har fore- slaat den Ordning, vi her foreslaar. Vi har altsaa selve Justitsministerens anbefal- ing. Ganske vist udtalte den ærede Ord- fører (Jesper Simonsen), at det var den slettest mulige Ordning, man overhovedet kunde tænke sig, vi foreslog her den slettest mulige Ordning. Den var, sagde Ordføreren, saa sagligt svag, som nogen Ordning over- hovedet kunde være. Altsaa, om den Ord- ning, som Justitsministeren har foreslaet for et Aar siden, siger den ærede Ordfører nu, at det er den slettest mulige Ordning, man overhovedet kan foreslaa. Jeg synes, at den ærede Ordfører godt kunde være

noget mere varsom i Valget af de Ord, hvormed han fordømmer Justitsministerens tidligere Standpunkter. At den højtærede Justitsminister i Kraft af den Elskelighed, han gennem Aarene er blevet præget af, har taget det Standpunkt, som han i øvrigt har taget i næsten alle Spørgsmaal, at han, uanset om det var mod hans egne Ønsker eller ej, kunde gaa med til hvad som helst, naar der blot var Flertal for det, kan hverken Ord- føreren eller Ministeren bebrejde os andre. Jeg kan ikke nægte, at det vilde have huet mig bedre, om vi, efter at vi med ikke ringe Resignation fra mange Sider baade indenfor Venstre og indenfor det konservative Folke- parti er gaaet med til Justitsministerens Forslag, da fortsat havde truffet Ministeren paa dette. Vi har altsaa ikke fra vor Side helt kunnet goutere Ministerens Elskelighed og Forsagelse overfor Flertallets Standpunkt, hverken her eller andre Steder i Lovfor- slaget, men til Gengæld faar Ministeren for- haabentlig Anerkendelse andetsteds fra for denne Elskelighed, som man jo har Ind- trykket af er i nogen Grad dikteret af, at det ikke er saa afgørende for den højtærede Justitsminister, hvad han faar gennemført, naar blot Justitsministeren faar *noget* gen- nemført. Men, som sagt, dette Forslag, som stemples saaledes af Ordføreren, er allerede for et Aar siden forelagt af Justitsministeren, og vi anbefaler det altsaa ogsaa fra vor Side til Vedtagelse.

Jeg kommer herefter til det tredje Spørgsmaal, som Lovforslaget omfatter, nemlig Spørgsmaalet om Domsmand og Nævninger. Ogsaa her er der Enighed mellem det konservative Folkepartis Ud- valgsmlemmer og Venstres. Mit Partis Opfattelse er den, saaledes som jeg tid- ligere har udtalt, at Nævningeinsti- tutionen efter vor Mening i vort Land ikke har virket til udelt Tilfredshed i Kraft af den Uensartethed i Retsafgørelser, der har fundet Sted. Vi mener, at det er i aller- højeste Grad skadeligt for et Folks Rets- bevidsthed, om det bliver saaledes, at nogle Handlinger stemples som Forbrydelser i een Del af Landet og er tilladt i en anden Del af Landet. At det er gaaet saaledes, mener vi dog ikke først og fremmest kan bebrejdes Nævningerne, vi mener derimod, saaledes som jeg tidligere har udtalt, at Hovedaarsa- gen hertil ligger i den Opgave, man stiller Nævningerne, ved alene at lade dem tage Ansvaret for Skyldspørgsmaalets Afgørelse uden at give dem nogen som helst Indflydelse paa, at Strafudmaalingen kommer til at staa i et efter Nævningernes Mening pas- sende Forhold til Skylden. Det er efter